

יותם ראובני

לִקַּח לִי הַרְבֵּה זְמַן לְהַבִּין שְׁיִפִּי הוּא לֹא
גַם טוֹב. קִדְּם הָיָה צָרָף לְהַבִּין
כִּי לֹא כָּל מָה שְׁיִפָּה חַיִּב לְהִיּוֹת שְׁלִי
וְאִז הַבְּנִחִי אֶת יְכַלֵּת
הַרְשַׁע שֶׁל הַיִּפִּים. רָשַׁע הוּא קָרָבָן
לְיִפִּים, וְזוֹ זְכוּתָם הָאֵלֶּהִית
זוֹ זְכוּת הַיִּפִּי
לְהִיּוֹת אֶכְזָר יוֹתֵר מִכָּל הָאֲחֵרִים
כִּי סִמֵּן אוֹתָךְ הַיִּפִּי
וְאִז פְּתֹאוֹם אֲשֶׁ פוֹרְצֵת
תִּבְעֶרְהָ. אֶפְלוּ חֵץ מִקְּשֵׁת
לֹא יִשְׁיֵג אֶת הַמְּהִירוֹת שְׁלָהּ
וְכַמָּה יִפִּי יֵשׁ בָּזֶה. קָרָקֶס שְׁלָם
קוֹפֵא כְּשֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְּלִהְטִיו
הַמְּתַעֲמֵל הַכִּי יָפֵה שְׁיִישׁ בְּקָרָקֶס
הַכִּי יָפֵה שְׁיִישׁ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה